

MS335 - Cảm xúc ngày Hiến chương các Nhà giáo Việt Nam 20/11

Author : Quản trị

Đề bài: Viết lên cảm xúc ngày Hiến chương các Nhà giáo Việt Nam 20/11

Bài làm

Đông lại về mang theo từng cơn gió lạnh và mưa phùn lẫn lộn vào trong cảm xúc của tôi. Cuộc sống cứ thế hối hả, tấp nập, thời gian cứ thế quay vòng. Biết có nơi nào trong lòng ta lưu giữ những kỉ niệm đã qua, biết có khoảng không gian nào cho ta giải bày nỗi lòng hôm nay.

Chậm chậm chứ thời gian trôi nhanh quá, ngoảnh lại thấy nơi đây đã rất đổi thân quen. Vậy cũng hơn 2 năm kể từ ngày tôi bước chân vào trường THPT Lê Hồng Phong, cũng như gia đình A1. Hai năm à? Nó không phải là quá dài, nhưng cũng không hẳn là ngắn. Hai năm qua tôi đã có biết bao kỉ niệm, hai năm tôi đã kíp quen với bạn bè, với thầy cô.

Tôi may mắn được là thành viên của A1.

Ai cũng nói : " Quảng đường học sinh là quãng đường đẹp nhất". Vâng ạ, phải đến lúc bước vào ngưỡng cửa THPT thì tôi mới cảm nhận nó thật sâu sắc. Cánh cửa THPT mở ra, đã đưa tôi vào một trang mới của cuộc đời. Tôi cũng vội cảm nhận được không khí và tinh thần nơi đây - nơi có lũ bạn quý sứ mới quen chơi hết mình và cũng học hành đầy nhiệt tình. Mặc dù chúng tôi có tới 3 năm để tiếp tục nhưng những trang sách, những ngày chúng ta đã đi qua đã không còn trở lại được nữa.

Cuộc sống vốn là một cuốn sổ kỉ niệm nhưng có những dòng kỉ niệm sẽ luôn tồn tại và đi theo năm tháng, cũng có những kỉ niệm đã bị nhòa đi. Nhưng A1 ơi, kỉ niệm mà chúng ta mang theo sẽ chỉ là những kỉ niệm đẹp, sẽ chỉ là màu trắng tinh khôi của những ngày xưa đã qua có được không?

Bây giờ đây, những cơn mưa rả rích kéo dài vẫn không ngăn thời gian nhanh đến ngày Hiến Chương Nhà Giáo Việt Nam. Hôm nay đây, trong không khí hân hoan đó, em tùy bút viết nên những dòng tâm sự này. Thầy cô ơi!

"Cơn gió vô tình thổi mạnh sáng nay

Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng

Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn

Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi".

Vâng, chúng em biết:"trắng" là sắc màu của tinh khôi, là mộng mơ của tuổi học trò nhưng màu trắng đó đã vô tình làm bạc thêm mái tóc thầy cô. Ngắm nhìn thầy cô trên bục giảng với bụi phấn bay mà lòng ai lại thêm nức nở? Bài học cuộc đời và triết lý nhân gian đều được chắt chiu dạy dỗ ta, nhưng còn một điều mà thầy chưa kể:"Bao nhiêu là bụi phấn, sao không kể thầy ơi?".

Năm tháng qua đi, chúng em sẽ lớn lên, bụi phấn lại rơi đầy tóc thầy cô, thời gian sẽ xóa mờ tất cả, cũng như con người sẽ trở về với cát bụi vĩnh hằng nhưng tình yêu mà thầy cô giành cho chúng em là mãi mãi tồn tại.

Tôi tưởng tượng đến ngày chúng tôi xa trường, sẽ nhớ lắm lớp học thân thương, sẽ nhớ lắm bạn bè, nhớ lắm sân trường ngày nắng, nhớ lấm lấm những lúc bị thầy trách phạt,... Sẽ mãi giữ lấy hình ảnh đó, sẽ mãi mang theo làm hành trang vào con đường đời. Và dù có vấp ngã, dù có khó khăn, ta vẫn sẽ tự tin đứng lên bởi sau lưng ta còn có ánh mắt dõi theo và tình yêu thương của thầy cô, tình yêu ấy là động lực giúp ta vượt lên. Hành trang mà ta mang theo cũng không thể thiếu một tình bạn đẹp, tình thầy trò dưới mái nhà A1.

Trong những lời buồn đó, tôi chợt nghĩ thoáng : "Vui lên tôi ơi, ta còn cả một chặng đường ba năm phía trước, một quãng thời gian dài, bởi vậy đừng lãng phí nó".

Ta thấm lại những lời thầy dạy bảo:

"Rồi các em có một ngày sẽ lớn

Sẽ bay xa đến tận cùng trời

Em mang theo hành trang cuộc sống

Xây dựng đời muôn vẻ đẹp mai sau".

Đúng vậy, thầy cô ạ:

"Mái trường xưa một thời em đã sống

Nơi đã đưa em lên tầm cao ước vọng".

Em sẽ không bao giờ quên. Những gì thầy vô dạy em xin khắc sâu vào tim là những dòng lưu bút sẽ chia xa ngày bế giảng, là một tình yêu học trò đầy trong sáng, là cả một bầu trời đầy kiến thức, là cả một đại dương mệnh mệnh ước mơ.

Ai đó đã từng nói :” Sống một cuộc đời như vẽ một bức tranh vậy “. Thật vậy cuộc sống là do chúng ta tạo nên và tôi sẽ vẽ một bức tranh riêng của cuộc đời mình. Không chắc chắn rằng bức tranh ấy sẽ chỉ là những niềm vui hay những gam màu tươi trẻ, hạnh phúc nhưng nó sẽ là một bức tranh duy nhất. Em sẽ là người họa sĩ tạo nên chất riêng ấy, cái đặc biệt, nét chấm phá nổi bật của bức tranh ấy sẽ chẳng ai khác ngoài A1-THPT Lê Hồng Phong và thầy cô nơi đây, sẽ mãi khoảnh khắc thật tuyệt , loé sáng như một tia chớp nhưng không hề lụi tàn.

Ngày tháng dần qua đi, có những điều đã vĩnh viễn không trở lại, có những điều đang tới mà chúng ta không hề hay biết. 20/11 đến cận kề, xinin bày tỏ tấm lòng tri ân biết ơn sâu sắc tới tập thể các thầy cô giáo trường THPT Lê Hồng Phong.

Chẳng biết nói thế nào cho thỏa nỗi lòng, bởi:"Dẫu đếm hết sao trời đêm nay, dẫu đếm hết lá mùa thu rơi nhưng làm sao em đếm hết công ơn người thầy".

Dẫu mai này có thế nào, trên đường đời có ra sao, em vẫn sẽ luôn nhớ về thầy cô và trường THPT Lê Hồng Phong.

Tháng 11- nghiêng mình tri ân tới các thầy cô giáo!

Cảm ơn thầy cô đã chấp cánh, ươm mầm cho tương lai của đất nước!!

Thân gửi tới các thầy cô!

Mai Thị Kim Dung

Lớp 12A1 - Trường THPT Lê Hồng Phong, Quảng Bình